

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΑΡ. 309

ΤΟΣ 7^{ος}

1930

1930

— Τί λαιμαργος πού είσαι, καϊμένε! Δέν τρώγεται τὸ DENTOL, εἶνε μόνον διὰ νὰ καθαρίσῃ κανεὶς τὰ δόντια του.

Τὸ DENTOL (ὕψρον, πάστα, κόνις, σάπων) εἶνε ὁδοντόκρημα τὰ μέγιστα ἀντισηπτικὴ καὶ εὐγενεστὸς συνάμα, μὲ ἄρωμα λίαν εὐχάριστον.

Κατασκευαζόμενον συμφώνως μὲ τὰ ἔργα Παστέρ, τονώνει τὰ ὄδοντα ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν κάμνει τὰ δόντια νὰ ἀπασφράττουν ἀπὸ λευκότητα· ἐξαιλεῖται τὴν δυσάρεστον ὁσμὴν τοῦ στόματος καὶ συνιστᾶται ἰδιαίτερος εἰς τὰς καπνιστοῦσας. Ἀφίνει εἰς τὸ στόμα μίαν εὐχάριστον καὶ διαρκὴ αἰσθησὶν δροσερότητος.

Τὸ DENTOL εὐρίσκεται εἰς ὅλα τὰ καλὰ Ἀρωματοποιεῖα καὶ Φαρμακεία. ΔΩΡΟΝ: Ἀρκεὶ νὰ ἐπιστρέψῃ τις εἰς τὸν κ. Φ. Ι. Κόρτην, Πλατεία Καπνιστᾶρας 3, Ἀθῆναι τὴν παροῦσαν ἀγγελίαν τοῦ Ἐβδομῆτου «Μπουκέτο», ἵνα λάβῃ δωρεάν ἓνα δέγμα DENTOL.

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΦΑΙΝΕΣΘΕ ΩΡΑΙΑ

καὶ νὰ διατηρῆτε τὴν πνευματικὴν ἰσορροπίαν! Τὸ Bromural, κατευναστικὸν ἀβλαβές, εἶναι θαυμαστὸν φάρμακον καταπραῖνον τὰς ἐνοχλήσεις καὶ τὰς διαγίσεις αἱ ὁποῖαι βλάπτουν τὴν γυναικείαν ὡραιότητα.

Τὸ Bromural τῆς ἑταιρίας Knoll A.-G. τοῦ Ludwigschafen ἐπὶ τοῦ Ρήνου (Γερμανία) εἶναι φάρμακον λαϊκὸν γνωστὸν πρὸ ἐνός τεταρτοῦ τοῦ αἵωνος καὶ παντοῦ ἀπαράτητον. Ὑπάρχει εἰς σωληνάρια τῶν 10 καὶ 20 δισκίων. Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεία.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ κοπτική μηχανὴ διελιδοτείου, 65 πόντους φάρδος, σχεδὸν καινούργη, εἰς συμφέρουσαν τιμὴν. Ἐπίσης πωλεῖται μία ηλεκτρικὴ ραπτική μηχανή, κατὰλληλος διὰ περιδικὰ καὶ βιελία. Πληροφορίαι εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ «Μπουκέτου», Λέκκα 7.

**ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ
ΒΑΦΑΙ
ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ**

**ARTI
E.J.B.**

ARTI

**ARTI
E.J.B.**

**ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΕΜΠΟΡΙΚΑ
ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ**

ΔΙΑ ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

συνιστῶμεν τὴν τελευταίαν Ὀφθαλμολογικὴν Κλινικὴν τοῦ

ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ

Γρηγορίου τοῦ Ὀφθαλμολογιστοῦ καὶ Πανεπιστημίου.
Μενάνδρου 27-Ἀθήναι. Τηλ. 1-68

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἱατρός Δερματολόγος. Ἐπὶ δεκαεστία ἐν Ἑλληνικῇ τῆς ἰατρικῆς Κλινικῆς τοῦ καθηγητοῦ κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται καὶ ἐκστὴν ὁδὸς Κεραυλίδας 38.
Ὀρεῖ 5-11 π. μ. καὶ 4-7 μ. μ.
Ἀριθμὸς Τηλεφ. 7-62 (Παλαιόν).

**Α. ΣΑΡΑΝΤΙΔΗΣ
ΡΑΠΤΗΣ**

Γερμαν. Παλ. Πατρῶν 3 β
ΑΘΗΝΑΙ

**ΠΩΛΕΙΤΑΙ
ΧΑΡΤΗΣ ΟΚΑΣ**

ΑΠΟΤΑΝΘΗΤΕ:
ΟΔΟΣ ΛΕΚΚΑ 7

**Κατὰ τῶν πόνων
Βεραμόν
Scherer**

**ΠΛΕΚΤΑ
ΕΠΙΠΛΑ**

ΑΝΘΟΠΟΛΗΣ
Α. ΤΣΟΥΤΣΟΣ
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑΡΧΗΣ
ΠΛΕΚΤΩΝ ΕΠΙΠΛΩΝ

**ΕΠΙΠΛΑ
ΠΛΕΚΤΑ**

ΣΤΑΔΙΟΥ 18

ΣΑΛΟΞΙΝΗ
Ἐναντίον τῆς Γρίπης

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΦΕΛΙΞ ΒΙΛΕΛΜ

ΝΙΚΟΝΤΕΜΟ ΚΑΙ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑ

Ήμουν τότε στὸ Παλέρμο τῆς Σικελίας. Καὶ μοῦ ἄρρεσε πολὺ νὰ σταναστρέφωμαι μὲ ἓνα γηραιὸ κύριο, πρῶτον νὰ μοῦ ἐξηγῇ πάντοτε τὰ ἔθιμα καὶ τὰς συνήθειες τοῦ τόπου. Μία μέρα πού καθόμασθε μὲ σ' ἓνα ἐξοχικὸ καφενεῶμα καὶ συνομιλοῦσαμε ἥσυχά-ἥσυχά, πίνοντας τὴ λεμονάδα μας, εἶδα μὴ νεαρὴ χωρική πού περνοῦσε ἀπὸ τὸ δρόμο. Ἦταν μελαχροινὴ, ὠραϊοτάτη. Μοῦ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση καὶ τὴν παρακολούθησα μὲ τὸ βλέμμα μου, ὥσπου χάθηκε στὴ στροφή τοῦ δρόμου. Ὁ συνομιλητὴς μου, ὁ σενὸρ Γιάκοπο, τὸ ἀντελήφθηκε καὶ ὅταν ξαναγύρισα νὰ τὸν ἰδῶ, μουμυούρισε:

— Ἡ Ἀνναμπέλλα...

— Ποιὰ Ἀνναμπέλλα; ἔκανα ἐγώ.

— Αὐτὴ πού πέρασε τώρα. Ἡ περίφημη Ἀνναμπέλλα. Δαμιονομένη κοπέλλα...

— Γιατί; ἔλετα.

— Χμ... ἔκαμε ὁ σενὸρ Γιάκοπο, Γιατί φωτᾷς; Γιατί τὴν ὁμορφιά της μπορεῖ νὰ τὴν ἰδῇ κανεὶς, μὰ ποτὲ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ συλλάβῃ τὸν καλὸν τῆς καρδιάς της, τὸ χρῶμα τοῦ αἰσθηματὸς της, τοῖς πόθους της. Ἔχει τὴν ἱστορία τοῦ αὐτοῦ τοῦ χωρίου. Ἀκούστε...

Ἡ θάλασσα ἀπλώνονταν πέρα ὀλογῶν. Ἡ σιὰ, κάτω ἀπὸ τὴν ἀσία καθόμασθε, ἦταν διάφανη, μὰ δροσερή. Ὁ σενὸρ Γιάκοπο ἄρχισε νὰ διηγῆται:

— Σ' ἓνα φτωχικὸ χωριουδάκι τοῦ βοῦνου, χαμένο ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο, ἦταν τὸ σπίτι ὅπου γεννήθηκε ἡ Ἀνναμπέλλα. Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖ εἶνε ἐλευθεροὶ σὰν τὰ πουλιὰ. Εἶνε ἄξεστοι, ἀγροῖκοι, μὰ γι' αὐτὸ καὶ ἡ φωνὴ τῆς καρδιάς τους εἶνε πρὸ βίαιη, πρὸ ἄγρια. Σικελοὶ μὲ τὰ ὅλα τους...

Ὅταν ἄρχισε ἡ ἱστορία της, δὲν ἦταν παραπάνω ἀπὸ ἑντεκα χρόνους. Μὰ αὐτὸ δὲν εἶχε ἐμποδίσει καθόλου τὴν καρδιά της νὰ ὁρμάσῃ κώλια. Τὸ Νικοντέμο δὲν τὸν εἶχε ἰδῇ βέβαια τότε γιὰ πρώτη φορά. Μὰ ἔτσι συμβαίνει πάντοτε στὰ μικρὰ χωριά. Ἐνα κατὶ, ἓνα τίποτε καὶ τὰ μάτια φλογίζονται. Αὐτὸ ἔγινε μὲ τὴν Ἀνναμπέλλα καὶ τὸ Νικοντέμο. Κάποτε, πού ἐκεῖνη εἶχε κοινασθῇ, ὁ Νικοντέμο τῆς κοίταζε τὴ στήν της ἀπὸ τὴ βουρὴ ὡς τὸ χωριό. Κι' ἔπειτα τὰ πράγματα προχώρησαν ἀβίαστα.

Μὰ ἓνα βραδάκι ἔφτασε στὸ χωριὸ ἓνα αὐτοκίνητο καὶ τὸ αὐτοκίνητο αὐτὸ σταμάτησε ἐμπρὸς τοῦ πατρικοῦ σπιτοῦ τῆς Ἀνναμπέλλας. Τὰ αὐτοκίνητα στὰ ἀπομακρυσμένα ἐκεῖνα βουνὰ δὲν εἶνε κατὰ τὸ συνηθισμένο. Ἔτσι καὶ ἡ τιμὴ δὲν ἦταν μικρὴ γιὰ τὸ σπίτι τῆς Ἀνναμπέλλας καὶ γιὰ τὴν ἰδίαν ἐπίσης, τὸ ὅτι σ' αὐτοὺς πῆγε νὰ μείνῃ ὁ ξένος ἐκεῖνος μὲ τὸ αὐτοκίνητό του, ὁ σενὸρ Ἀλμάνο.

Γὰ νὰ πῶμε τὴν ἀλήθεια, ὁ σενὸρ Ἀλμάνο ἦταν ἓνας ἐμπορος, πού εἶχε βγῇ στὰ χωριά γιὰ νὰ ἀγοράσῃ τὰ προϊόντα τῶν χωριῶν. Μὰ αὐτὸ ἦταν ἓνας λόγος παραπάνω γιὰ νὰ ξεσηκωθῇ στὸ πόδι ὅλος ὁ κόσμος. Ὁ σενὸρ, ὁ σενὸρ Ἀλμάνο ἦταν πρὶν νὰ γένῃ ἄνθρωπος, μὲν εἶχε δύο χρόνους, καὶ εἶχε ἐπάνω του ὅλη τὴ χάρι τοῦ πρωτενοσιᾶ.

νοῦ. Ἐπὶ τὸ ποτὸ πού τοῦ πρόσφερε ἡ ἰδία ἡ Ἀνναμπέλλα μὲ τὸ χέρι της, τὴν κίτταξε μὲ χαμόγελο καὶ τῆς μίλησε μὴ-δυνὸς φωνῇ. Τὴν πρώτην φορὰ τὴ ρώτησε νὰ τοῦ πῇ τὸ ὄνομά της καὶ τὴ δεύτερην τὴν ἤλκυα της, Χαριτωμένο ὄνομα, χαριτωμένη ἡλικία! Ὁ ξένος ἤξερε νὰ κολακεύῃ μὲ πολλὴ τέχνη τὰ κορίτσια...

Μὰ καὶ ἡ Ἀνναμπέλλα αἰσθάνθηκε ἑωρὸς ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν σενὸρ Ἀλμάνο. Καὶ δὲν πρόσχε πρὸς καθόλου τὸ Νικοντέμο, ὁ ὁποῖος στεκόταν ἀπὸ μὲς μὲ τοὺς ἄλλους περιέργους, χλωρὸς λιγὰν καὶ πειραγμένος κάπως, καθὼς φαίνεται. Ἡ Ἀνναμπέλλα δὲν κοιμήθηκε καθόλου ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Τὸ αὐτοκίνητο, τὸ δαχτυλίδι πού ὁ ἐπίσημος ξένος φοροῦσε στὸ δάχτυλό του καὶ πού τῆς εἶχε κάνει μεγάλη ἐντύπωση, τὸ χαμόγελό του, τὰ λόγια πού τῆς εἶχε εἰπῇ, ὅλα αὐτὰ τῆς προσενοῦσαν μὴ ἄλλοκοτὴ καὶ γλυκεῖα συγχρόνως ταραχή. Ἦταν ἓνας ἄλλος κόσμος, ἓνας κόσμος γεμάτος φῶς καὶ λαμπρότητα, πού ξανακρίνανε ἔξω ἀπὸ μισοστὰς της...

Τὴν ἄλλη μέρα, τὴν ὥρα πού ὁ ξένος ἔτρωγε τὸ πρωῒνόν του, εἶπε νὰ παραγγείλουν στὸ σναφὸρ τοῦ νὰ εἶνε ἑτοιμοὶ σὲς ἑννέα ἡ ὥρα. Ὁ πατέρας τῆς Ἀνναμπέλλας ἔτρεξε ἀμέσως νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐπιθυμίαν του, μὰ ἡ κοπέλλα ἐννοίωσε ἔξω ἀπὸ μὴ-μικραὶά στὸ στήθος της... καὶ εἶπε γιὰτὶ ὁ σενὸρ Ἀλμάνο κατὰλαβε τὴν ταραχὴ της, εἶπε γιὰτὶ ἤθελε νὰ κάνει κάποιον χωρατό, τὴ ρώτησε ἂν θάθελε, μὰ πού τῆς δίνεται ἡ ἐνκαίρια, νὰ κάνει μὴ βόλα μὲ τὸ αὐτοκίνητο. Ὅπως κι' ἂν εἶνε, σὲ μὴ ὥρα τὸ ποῦ θὰ τὴν ξαναφύγετε πρὸς τὸ σπίτι της. Ἡ Ἀνναμπέλλα ἔγινε κατακόκκινη. Ὁ πατέρας της, γὰ νὰ μὴ φανῇ δυσάρεστος στὸν ξένο δέχτηκε καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα τὸ αὐτοκίνητο διέσχισε τὸ χωριὸ μὲ τὴν Ἀνναμπέλλα ἐπάνω. Οἱ ἄνθρωποι γελοῖσαν πού τὴν ἔβλεπαν ἔτσι κορδαμένη στὸ αὐτοκίνητο καὶ τῆς πετοῦσαν πού καὶ πού χοροῖδιες. Μὰ ἐκεῖνη δὲν τοὺς πρόσχε αὐτοῦς. Ἀπὸ τὴν μονάχα πού δὲν ἔβλεπε πούθεν τὸ Νικοντέμο, ἔτσι, γιὰ νὰ περάσῃ ἀκριβῶς ἀπ' αὐτὸν ἐμπρὸς ἐπάνω στὸ πολυτελὲς στατο αὐτὸ πρωτενοσιᾶνιστο ἄματι...

Τὸ αὐτοκίνητο πετοῦσε στὸ δρόμο καὶ ἡ Ἀνναμπέλλα νόμιζε πως βρισκότανε ἔξω ἀπὸ ὅλους, μακριὰς κόσμος, ἔτσι ὅπως σηκώτανε καὶ ξανάτετε ἀπάνω στὰ μαλακὰ προσκέφαλα καὶ ὁ ἀέρας τῆς ἀνέμισε τὰ μαλλιά καὶ τῆς ἔδρανε τὸ πρόσωπο. Ἐξώ ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο ἀναπῆλθε ἀπότομα. Ἐνῆς μεγάλου κρότος ἀκούστηκε. Ἡ Ἀνναμπέλλα δὲν τὸν εἶδε, μὰ τὸν κατάλαβε τὸν κρότον. Ἐγινε κατάλυση, σὰν περὶ ἀνέμου. Τὸ αὐτοκίνητο εἶχε σκοτώνει ἐπάνω σ' ἓνα κροῖμα δέντρου, πού ἦταν ἐσπλωμένος κατεμεσῇ στὸ δρόμο. Πῶς βράδθηκε ἐκεῖ; Μυστήριο! Μὰ τὴν ἰδίαν στιγμὴν τὸν ἡ Ἀνναμπέλλα προστάσῃ νὰ σκευθῇ τί ἔγινε, κάποιος πῆλινος ἔξω ἀπὸ ἀνάμυσσά της καὶ ἀνάμυσσά στὸ σενὸρ Ἀλμάνο, τὴν ἔπασσε μὲ τὰ γερά του μπόρσα καὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ... Ἐπειτα ἔλασε ὁ λότελα τῆς αἰσθήσεως της.

Ὅταν ἡ κοπέλλα συνήλθε, ὁ Νικοντέμο ἦταν πρὸς τῆς καὶ τὴν ἔσφιγγε κοντὰ τοῦ καὶ τὴν χαίδευε!

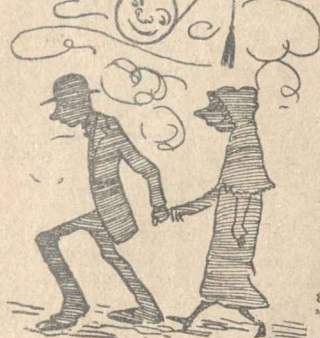

Ὁ Νικοντέμο τὴν ἔσφιγγε κοντὰ τοῦ καὶ τὴν χαίδευε...

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΑ... ΣΑΡΑΚΟΣΤΙΑΝΑ!

Την έλεγαν Μαριάνθη. Δεν μ'α ενδιαφέρει όμως τ' όνομα. Μπορούσαν να τη λένε και 'Ελεονώρα και Μαρία και όπως αλλοίως ό νουνός της ήθελε. 'Εμένα μ' ενδιαφέρει αυτή ή ίδια, ή όποια ήτανε μιά κοντούλα και γεμάτη Κεφαλλοντιπούλα, μελαχροινή και νόστιμη, με μάτια μαύρα σαν την Κόλασι και γραμμένα φρύδια και μ' ένα στοματάκι μικρό, μικρό και γλυκοφίλητο.

Πήραμε τις φιλενάδες μας να πάμε στο χορό...

Ήσαν δυο αδερφές. 'Η μιά, ή Μαριάνθη, έπροτίμησε έμένα, και ή άλλη τον φίλο μου τον Θανάση, από τόν Αίγιο, ανώτερο τώρα υπάλληλο σε μιά μεγάλη Τράπεζα, στη Θεσσαλονίκη. Είχαν γονείς, δεν είχαν; Δεν τόν ήξερα! 'Αλλά και ούτε ήθελε κανένας να τόν μάθω. Καί, να πούμε την αλήθεια, τ' άποφεύγαμε!...

Είχαν συγγενείς, προστάτες; 'Αγνωστον. Τό μόνον βέβαιο ήταν ότι στο σπίτι είχαν όλα τ' άσπρη του νοικοκυριού. Άρα θα υπήρχανε και άλλα μέλη στην οικογένεια... Δεν ήμεναν μοναχές. Πώς πρωτογνωριστήκαμε; Δεν ξέρω. Δεν θυμάμαι. 'Η γνωριμία μας όμως και ή σχέση μας βαστάζανε πολύ, και δεν υπήρχε παράθυρο άνοιχτό στη γειτονιά, τις παίρναμε κρυφά και γυρίζαμε όλη τη νύχτα. Πού να γυρίσε όμως, τότε, κανείς στη Μικρή 'Αθήνα; Γι' αυτό κι' εμείς κλεινόμαστε σπίτι. Μοναξιά, χο-ζούρι, έρωτόλογα...

Εκαθόμουν τότε στην όδον Σταδίου, σ' ένα δωμάτιο απέναντι από τόν άνδράτσα τόν Κολοκοτρώνη, εκεί που είνε σήμερα τόν κατάστημα Νεωτερισμών κάποιου Ρήγα Γιαννάκη, άν θυμάμαι καλά τόν όνομα...

Ήταν και τότε μοδιστράδικο εκεί. Αυτό καλά και τίμα κορίτσια από την 'Υδρα τόν διευθύναν. Τις εργάτιες τις είχαν πρὸς τὰ μέσα δωμάτια, ένα δέ, από τὰ πὸ καλά, μὸν τὸν νοικιάζανε έμένα.

Αύστηρὸν άρχὸν όμως γυναίκες, και ενδιαφερόμενες γιὰ τὸ όνομα τοῦ καλλιτεχνικοῦ ἀτελιέ τους, μὸν ἀπαγόρευαν αὐστηρὰ κάθε παρεκτροπὴ και κάθε ὑποταγή ἐπίσκεψι.

Έτσι κι' ἐγὼ περιοριζόμουν να βλέπω, τὴν ἡμέρα, μόνον τὸν Κολοκοτρώνη, αὐστηρὸ και συνοφρῶμένο, να τείνη διαρκῶς τὸ δάκτυλό του και να μὸν δείχνει, άγνωστο γιὰ ποῖν λόγῳ, τοὺς Βασιλικὸς Σταυλοὺς!...

Η πόρτα τοῦ σπιτιοῦ ἔκλεινε με σούστα. Μὸν δῶσαν όμως κι' ένα κλειδί γιὰ να τὴν άνοιγῳ, τὸ βράδυ, όταν πῆγαινα ἀργά... 'Ημῶνα τότε φοιτητὴς τῆς Νομικῆς, τακτικὸς μόνον στις παραδόσεις τοῦ μακαρίτη Θεοφανοπούλου — άγνωστον πάλιν γιατί και ή προτίμησις αὐτὴ — κι' ἐγράφα και στὴν 'Ακρόπολι. Σενύχτης δὲν ἤμῶνα ποτέ, ἀλλὰ πῆγαινα καμιά φορὰ στὰ θέατρα, κι' ἔτσι μὸν χρειαζόταν τὸ κλειδί γιὰ τὴ... νύχτα.

Μιά μέρα, λοιπόν, στὸ κύλισμα τοῦ χρόνου, ἤρθαν και ή 'Αποκρῆς. Θὰ ήτανε κατά τὰ 1911.

Μὲ τὸν Θανάση εἶχαμε συμφωνήσει να πάρουμε τὸ βράδυ τῆς Κυριακῆς τῆς Τυρινῆς τις φιλενάδες μας και να πάμε στὸ 'Μεγάλο Χορὸν ποὺ δινόταν, κατὰ ἔθιμον, στὸ Δημοτικὸ Θέατρο...

Όπως θυμάμαι, τὴ διεθύνει και τὴν άρχιστρατηγία τοῦ χοροῦ τὴν είχαν πάντοτε ὁ Δῆμος Βρατσάνος, ὁ Καλογερίκος, ὁ Γιωργῆς ὁ Τρακάκης, ὁ μακαρίτης Δῆμος και ἄλλοι, ἀπὸ τοὺς ὁποίους σήμερα μᾶς χωρίσαν θάνατο, ἀποστάσεις καὶ γεγονότα!...

Καί τώρα τί να κάνουμε!

Έτσι, λοιπόν, τὸ βράδυ ἐκείνο τῆς 'Αποκρῆς... ἐκλέναμε τις φιλενάδες μας, ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, τῆς ὁποίας τὸ κλειδί ἔκράτησε ή ἀδερφή τῆς Μαριάνθης, τις... βάλαμε μέσα σε δυὸ καινούργια ντόμνα και πῆγαμε στὸ χορὸ.

Κόσμος ἐκεῖ ἄφθονος, στρώμα ἀπὸ κομρετί κάτω, σάν να πατούσε σε παχειὰ χαλιά.

Οἱ χοροὶ τότε δὲν είχαν τὴν πολυτέλεια τῶν σημερινῶν, είχαν όμως, νομίζω, κάτι πὸ ἀληθινὸ, αὐθόρμητο και ἀποκρηάτικο... Τὸ κέφι...

Τότε λαβαίνα μέρος στὴν ἀποκρηάτικη τρέλλα, ἀπὸ τὴν τους, και οἱ ἱππογυροί, οἰζοντάς ἄφθονο κομρετί κάτω στὴν ἄσφαλτο.

Ας εἶνε!... Δεν θὰ ήτανε ἀκόμα μεσάνυχτα, όταν ή Μαριάνθη μὸν δὲν αἰσθάνεται καλά και δτι ἔπρεπε να φύγουμε ἀπὸ τὸ χορὸ.

— Βρε ἄμάν!

— Κάμε μου τὴ χάρι! Σάν να ἔξα λίστηκα. Θὰ πέσω...

— Καί πὸν να πάμε;

— Κάπου γιὰ να κοιμηθῶ.

— Στὸ σπίτι σου;

— Εἶνε ἐπικίνδυνον. 'Αλλῶστε δὲν ἔχουμε και τὸ κλειδί. Πάμε καλύτερα στὸ δωμάτιό σου.

Τὸ κλειδί τοῦ δικοῦ τῆς σπιτιοῦ, καθὼς εἶπαμε, τὸ εἶχε ὁ Θανάσης με τὴν ἀδερφή τῆς, οἱ ὁποιοὶ είχαν ἔξαφνα σπῆ. 'Αναζητηθέντες δὲν ἀνευρέθησαν ποῦθεν.

Μιά και δυὸ λοιπόν, στὸ μοδιστράδικο τῆς ὁδοῦ Σταδίου.

Η Μαριάνθη ἔπρεπε και κοιμήθηκε σάν ἔρη. 'Εγὼ πῆρα και διάβαζα τὴν... 'Αμαρτολόγῳ Σωτηρίας...

Τὸ πρωί, πρὶν να καλοφωτίση, τὴν ἔβλεπα.

— Έλα να φύγουμε, τῆς λέω, πρὶν ξυπνήσουν και μᾶς δῶν. Ντύθηκε βιαστικά και πεταχτὰ και φύγαμε. 'Αναίσα σὰν τὴν βγήκε, γρήγορη και πεταχτὰ, ἔσπευσε να ξαναβρεθῇ με τὸν φίλο μου τὸν Κολοκοτρώνη, ὁποῖος ἔκλεισε τὴν πόρτα, ἐπλάστηκε μέσα στὸ ῥοφύλλο τοῦ φουστάνου τῆς ή ἄκρη!...

Τραβάω, τραβάω... εἶχε σπηνωθῇ γιὰ καλά! Ζήτησὸ τὸ κλειδί ν' άνοιξῳ και να τὴν ἐλευθερώσω, τὸ εἶχα λησμονήσει στὸ δωμάτιο. Νὰ χτυπήσω τὸν τοῖχο, γιὰ να μᾶς άνοιξουν, θὰ μᾶς ἔπαιναν!...

— Καί τώρα τί θὰ κάνουμε; τῆς λέω.

— Ξέρω κι' ἐγὼ!... μὸν ἀποκρίνεται.

Τραβήχτηκε ὁστόσο με δύναμι γιὰ να ἔξωλῃ τὸν φουστάν τῆς, με τίποτε! 'Αρχισαν μάλιστα να τὴν και να σπάζουν ή ραφὲς τοῦ φορέματός τῆς. Εἶχε ἔξω φρενών.

— Πῶ! πῶ!... ἔξωφώνε. Πῶ! πῶ!... ρεζιζάει. Μασκαράδες γίναμε!...

— Μασκαράδες ἤμασταν χτές, τῆς λέω, σήμερα κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί θὰ γίνουμε!

Σκέφτηκε ἔξαφνα ν' άνεῶδ ἀπὸ τὸν παράθυρο στὸν μαρμα και ν' άνοιξῳ ἀπὸ μέσα. Σκαρφάλωσα, ἀλλὰ τὸ ῥάδιό μου ἦτανε κλειστό.

Άπὸ μέσα άκούγονταν θόρυβος. 'Η μοδιστρὴς, φαίνεται, ἄρχισαν να ξυπνοῦν.

— Σέρεις; λέω στὴ Μαριάνθη.

— Τί; με ρωτᾷ.

— Νὰ κόψουμε λίγο στὴν ἄκρη τὸν φουστάν σου!

— Εἶσαι καλά!... Νὰ κόψω τὸν γιορτὶν μου τὸν στάνι!...

— Τότε τί να κάνουμε; Νὰ κόψουμε τὴν πόρτα!...

Κι' ἔτσι μείναμε πάλι ἐκεῖ, ἀναποφάσιστοι. Εἶχε ἄρχισι πειὰ να ξημερώνη γιὰ καλά και οἱ διαβάτες να νῶνε στὸ δρόμο.

— Ἐφεξε και πὸς θὰ γυρίσω σπίτι!... Θὰ καταλάβουν τὴν πούσα μου!... 'Η ἀδερφή μου θὰ ἐγύρισε, μὸν ἔλεγε ή Μαριάνθη. Μὴ στενοχωρεῖσαι. Θὰ ἔχῃ τὸν νοῦ τῆς και θὰ σε περιμένει, παρηγορούσα. Θ' άφήσῃ τὴν πόρτα άνοιχτὴ να μῆς.

— Κι' αν σηκωθῶν οἱ ἄλλοι;

Εἶχε πανάσει ἀπ' τὸ φόβο τῆς και μόνον μᾶ κοκκινάδα ἔμεινε μελαχροινὸ τῆς μάγουλο, ποὺ μὸν θύμιζε ψημένο μῆλο.

— Σέρεις, τῆς λέω ἔξαφνα, ἔχω μᾶ ἰδέα, ποὺ εἶμαι βέβαιος εἶνε σοφῇ.

— Ποιά;

— Νὰ βγάλῃς τὸν φουστάν σου και να τ' άφήσουμε δῶ πέρα κρεμασμένο.

Μ' ἔκνταξε καλά, μὴν ἔξοντας αν τῆς μιλᾶω ἀστεεινόμενος ή σοβαρά.

— Κι' ἔπειτα; ρωτῶ.

— Θὰ γυρίσω ἐγὼ, θὰ χτυπήσω, θὰ άνοιξῳ και θὰ τὸ πάρω.

— Καί πὸς θὰ πάμε σπίτι, ποὺ θάμα γυμνῇ;

— Σᾶς γνωρίζαμε!... Σᾶς γνωρίζαμε!

Οἱ δῶροι ἦσαν μασκαράδες.

Σᾶς γνωρίζαμε!... Σᾶς γνωρίζαμε!

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΣΚΥΛΟΥ

ΠΕΙΣ - τέσσερες φορές τὴν εβδομάδα, στὴν εἰσοδο τοῦ μικροῦ νεκροταφείου τῆς κομπολόως, συναντιόντουσαν σχεδὸν τακτικά ή κυρία Περαντὸ και ὁ κύριος Ναβέιν. 'Η κυρία Περαντὸ πῆγαινε ἐκεῖ γιὰ να κλάψῃ στὸν τάφο τοῦ πολυαγαπημένου τῆς σύζυγου, ποὺ τῆς τὸν εἶχε ἀρπάξει σκληρὰ και πρόωρα ὁ θάνατος. 'Ο κύριος Ναβέιν, πάλι, πῆγαινε στὸν τάφο τῆς γυναίκας του, μᾶ δχι γιὰ να κλάψῃ. Αὐτὸς πῆγαινε ἀπλῶς ἀπὸ κοινωνικὸ καθήκον, νοιώθοντας μάλιστα κάποια ἐνδυνάμωξη εὐχαρίστησι γιὰ τὸ θάνατο τῆς γυναίκας του, ή ὁποία τὸν εἶχε βασανίσει πολύ με τις κακιές τῆς και τις ιδιοτροπίες τῆς ἀπ' τὸν καιρὸ τοῦ γάμου τους.

Τὸν κύριο Ναβέιν τὸν συνόδευε πάντοτε στὸ νεκροταφεῖο ὁ Σάμ, τὸ ἀγαπημένο του μποῦλν - ντόκ, ένα ἄγριο ζῷο, μεγάλο και δυνατὸ, ποὺ με τὸ παραμικρὸ εἶδεχνε τὰ τρομερὰ τὸν δόντια, ἐνῶ, ἀντιθέτως, τὴν κυρία Περαντὸ τὴν ἀκολούθουσε πάντα ή Φορμόδα τῆς, μᾶ μὴ και χαριτωμένη σκύλα, ἡμερη και πολύ συμπαινετική.

Όταν πῆγαινε να συναντηθῶν στὴν εἰσοδο τοῦ νεκροταφείου, ὁ κύριος Ναβέιν και ή κυρία Περαντὸ χαιρετιόντουσαν, φροντίζοντας πάντοτε να κρατοῦν σε ἀπόστασι τὰ σκύλια τους, γιατί ὁ φοβερός Σάμ δὲν ἐνέπιε οὔτε τὴν πὸ μικρὴ ἐμπιστοσύνη.

Ένα καλοκαίρινὸ ἀπογευματινὸ, ὁ κύριος Ναβέιν με τὸ Σάμ και ή κυρία Περαντὸ με τὴ Φορμόδα, είχαν πάει και πάλι στὸ νεκροταφεῖο.

Η χήρα εἶχε γονατίσει με ὅλη τὴν προσήλωση τῆς ἐμπρός στὸν τάφο τοῦ συζύγου τῆς, ἀναπολώντας τις ὁριζῆς ἡμέρες ποὺ εἶχε περᾶσει μαζί του, όταν ἔξαφνα... κάποιος θόρυβος ἀκούστηκε λίγο πὸ πέρα, ἔπειτα δυνατὰ γαργαλιὰ κι' ἔπειτα μᾶ λεπτὴ και διαπεραστικὴ κραυγὴ.

Η κυρία Περαντὸ πετάχτηκε ἀμέσως ἐπάνω και μᾶ τρομερὴ σκηνὴ πέρασε. Τὸ μυαλό τῆς.

— Φορμόδα! φώναξε. Θεέ μου! Σίγουρα σε κατακοιμάταις ἀπὸ τὸ καταραμένο ἀγριόσκυλο! Θεέ μου! 'Αχ, τὸ ἄθλιο ζῷο, ἄχ!...

Καί ἄρχισε να ζητᾷ βοήθεια, φερνοντας τὰ χέρια τῆς μπρὸς στὰ μάτια τῆς, γιὰ μὴ δῇ τὸν σαραξικὸ καρδιὸ θέαμα ποὺ εἶχε διαδραματισθῇ μπροστὰ τῆς. 'Η Φορμόδα κοιτότανε στὸ χῶμα, πλημμυρισμένη στὰ αἶματα. Καί, δυὸ βήματα πὸ πέρα, ὁ Σάμ εἶδεχνε τὰ τρομερὰ τὸν δόντια, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ καταματωμένα χεῖλη του...

Ὁ κύριος Ναβέιν δὲν εἶχε προστάσει να σῶσῃ τὴν ἄμοιρη Φορμόδα. Πρόφτασε όμως να δει...

— Μ' ένα μόνιμπο.

— Κι' αν δὲν βοῦμε;

— Μὲ τὰ πόδια.

Αὐτοκίνητα τότε, πρὸ τοῦ Βαλκανικοῦ πολέμου, δὲν ὑπῆρχανε.

— Καί τί θὰ πῇ ὁ κόσμος;

— Πὸς εἶμαστε καθυστέρημένοι μασκαράδες.

— Μᾶ ή γυναίκα ντύνεται να γίνη μασκαράς, δὲν γόνεται!

— Ἐγκαινάζουμε ἐμεῖς νέα μόδα!

Σκέφτηκε λίγο και, φράξ-φρούπ, ἔβγαλε κι' ἄφησε να πέσουν τὸ φουστάν τῆς και τὸ μισοφόρι τῆς, ποὺ ἦσαν διακοσμημένα στὴν πόρτα.

Μοχλὸνταν ν' άρχίσω να κλαίω και να γελᾶω μαζί... Αὐτὴ τὸ κατὰ και μοῦτε:

— Καί τώρα τί θὰ πῇ ὁ κόσμος;

— Δὲν θὰ πῇ τίποτε κακό. Θὰ σε θαυμάζῃ!... Κι' ὅσοι δὲν θὰ σε θαυμάζουν θὰ εἰποῦν πὸς εἶσαι μασκαράς!...

— Καθαρὴ Δευτέρα σήμερα και μασκαράς! Πρῶτὴ ἡμέρα τῆς Σαρακοστῆς!...

— Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ, τῆς εἶπα δείχνοντάς τῆς τὸ φουστάν και τὸ μισοφόρι τῆς ποὺ κρεμόνταν στὴν πόρτα σάν ἐκτελεσμένοι κατὰδικιοι. 'Απεξεδυμένοι τὸν παλαιὸν ἄνδρωπον, τὸν ἀμαρτωλὸν, και εἰσερχόμεθα λευκοὶ στὴ Σαρακοστή!...

— Ἀλλοῖμονό μου, σήμερα ποὺ δὲν τρῶνε οὔτε λάδι, τέτοιο μασκαράδες!...

— Τί τὸ δὲς τὸ λάδι... 'Εσένα, αν σε φᾶν, θὰ σε φᾶνε με... τὰ μάτια στὸ δρόμο οἱ διαβάτες.

Μόνιμπο δὲν βοήθαμε ἀμέσως. Πέρασαμε τὴν ὁδὸν Σταδίου ἔτσι! 'Ήταν, εὐτυχῶς, Καθαρὴ Δευτέρα, ποὺ δὲν ἔχει τὸ πρωὶ οὔτε γαλατάδες, οὔτε ἐφημεριδοπώλες, οὔτε ἐργάτες πρῶινους, και ὁ κόσμος εἶνε ἀπὸ τὸ ξενόχτι, μαχμουρλῆς...

— Ἐκεῖ, κοντὰ στὴν 'Ομόνοια, μᾶς ἄρπαξαν οἱ Γαβριάδες.

— Σᾶς γνωρίζαμε!... Σᾶς γνωρίζαμε!...

— Τί εἶπατε, σάν μᾶς γνωρίζατε!...

— Ἐαδάντροποι!... Στείλιτο!...

Κόψαμε δρόμο... Κι' ἔτσι ἔγινε, τῇ καιρὸ ἐκείνῳ, μασκαράς, δχι τῆς 'Αποκρῆς, ἀλλὰ τῆς... Καθαρῇ Δευτέρα.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΡΕΖΕΛΛΟΦ

τῇ στὰ χέρια του τὴν κυρία Περαντὸ ποὺ λιποθυμοῦσε και να διαπιστώσει ἔτσι δι ή χήρα κυρία, παρ' ὅλα τὰ σαράντα χρονάκια τῆς, εἶχε ἀκόμα ἀρετὰ λιγερὸ σωματάκι!...

Γιὰ να τὴν συνεφέρει, τῆς ἔκανε ἀέρα με τὸ μαντήλι του. Στὸ τέλος, ή κυρία Περαντὸ άνοιξε τὰ μάτια τῆς. Τότε ὁ κύριος Ναβέιν εἶδε πὸς τὰ μάτια τῆς ἦσαν πολύ ὁμορφα. 'Αρχισε ἀμέσως να τῆς ζητᾷ τὴν συγγνώμην γιὰ τὴν ἀγριότητα τοῦ σκύλου του και να κλαίῃ μαζί τῆς τὴ δυστυχισμένη Φορμόδα. Τῆς ὠρίστηκε μάλιστα πὸς θὰ τιμωροῦσε πολὺ αὐστηρὰ τὸ φονιά, και στὸ τέλος τὴν συνόδευε στὸ σπίτι τῆς...

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ κύριος Ναβέιν πῆγε και πάλι στὸ σπίτι τῆς κυρίας Περαντὸ. 'Η χήρα δὲν εἶχε συνέλθει ἀκόμα καλά-καλά ἀπὸ τὴν ταραχὴ τῆς κι' ἀπὸ τὴ θλίψη ποὺ εἶχε δοκιμάσει. 'Ο θάνατος τῆς ἀμνηστῆς τῆς με μεγάλη ἐγκαρδιότητα. 'Ο κύριος Ναβέιν εἶχε φέρει μαζί του λουλούδια, μπομπόνα, τίποτε όμως ἀπ' αὐτὰ δὲν μπόρεσε να διαλύσῃ τὴ μελαγχολία τῆς κυρίας Περαντὸ, ποὺ φαινότανε ὡστόσο να δίνει περισσότερη ὁμορφιά στὸ πρόσωπό τῆς. Καί στὸ τέλος, όταν ὅλα αὐτὰ τὰ μικρὰ δῶρα δὲν καρποφόρησαν, ὁ κύριος Ναβέιν προσέφερε στὴ χήρα τὴν ἰδια τὴν καρδιά του. Αὐτὸ όμως τὸ δῶρο φαίνεται πὸς τὴν εὐχαρίστησε πολὺ και τῆς κίνησε ζῶηρά τὸ ἐνδιαφέρον. Στὸ πρόσωπο τοῦ κ. Ναβέιν, παρ' ὅλα τὰ ἔξηντα του χρόνια, φαινόταν ἀκόμη ὁ ἀριστοκράτης, ὁ κύριος τοῦ κόσμου. 'Έτσι, ή κυρία τὸν προσέφερε τὸ χέρι τῆς, τὸ ὁποῖο ἐκείνος φίλησε ἱστοκτικῶς.

Ὁ κ. Ναβέιν, ὁ ὁποῖος ὡς τότε εἶχε ἀποφύγει να κἀν λόγῳ γιὰ τὸ Σάμ, τὸ φονιά, όταν πλησίασε ή μέρα ποὺ είχαν ὀρίσει γιὰ τὸ γάμο τους, εἶπε στὴ μνηστή του:

— Ἀγατῇ μου φίλε, αν θέλῃς, θὰ διώξω και τὸν Σάμ, προτοῦ παντρευθῶμε.

— Όχι, ὄχι, ἀγατῇ μου, τοῦ ἀπάντησε ή χήρα χαμογελώντας. Δὲν θέλω να κάνετε μᾶ τέτοια θυσία. Κρατήστε τὸ σκύλο σας... Τοῦ χρεωστῶ χάρι, ἄλλῶστε... Χωρὶς αὐτὸν δὲν θὰ...

'Ακούγοντας τὴν ἀπάντησιν τῆς αὐτῆς, ὁ κύριος Ναβέιν ἔμεινε καταγοητευμένος με τὴ γυναίκα αὐτῇ, ποὺ θὰ γίνονταν σε λίγο σύζυγός του.

Ὁ γάμος ἔγινε ἔπειτ' ἀπὸ λίγον καιρὸ. Μᾶ ὁ Σάμ βγήκε ὁ πὸ ἄτυχος ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία. Ὁ κύριος του δὲν ἐνδιαφερότανε πειὰ μαζί του. Διέταξε και τὸν ἔκλεισαν σ' ένα ὑπόστεγο, στὸν κῆπο, ὅπου πάγωνε τὸν χειμῶνα κι' ἔλιωνε τὸ καλοκαίρι ἀπὸ τὴν ἔξοτι.

Έμενε κλεισμένος ἐκεῖ μέσα, βρώμικος, κοκκαλιάρικος, πεινασμένος, σάν τὸ φονιά, μέσα στὸ κελλ τῆς φυλακῆς του. Κι' ένα πρωὶ τοῦ 'Ιανουαρίου, ὁ φτωχὸς Σάμ πρῶτος ἀπὸ τὸ κρῶ...

ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες, όταν ὁ κύριος Ναβέιν μπῆκε στὸ μπουντοῦρ τῆς γυναίκας του, μᾶ ἔκλειψεν τὸν προμενέ: Τὸ δῶμα τοῦ Σάμ, μὲν με τὸ κατακαμένο κεφάλι του, ἦταν ἐκεῖ, ὡς τάπητας, κάτω στὸ δάπεδο, ἐπάνω στὸν ὁποῖον περῆσαν, σάν Ρωμαία αὐτοκράτειρα, ἀκοιμώσιμα τὰ πόδια τῆς ή σύζυγός του...

— Εἰλέπει, ἀγατῇ φίλε, εἶπε ἐκείνη μόλις τὸν εἶδε, μ' ένα μωχρὸ χαμόγελο, τί τὸν ἔκα-

να τὸν Σάμ; Θὰ μὸν ζεσταίνῃ ἔτσι τὰ πόδια τὸν χειμῶνα. Δὲν τὸ βοῶ σκεῖς κι' ἐνῶ σοστὸ γιὰ μὸν πληρώσῃ ἔτσι τὸ κακό ποὺ μὸν εἶχε κάνει;

Ὁ κ. Ναβέιν δὲν ἀποκρίθηκε, μᾶ κῆτταξε με μεγάλη ἀνησυχία τὴν γυναίκα του. Συλλογίστηκε τὴν πρώτη του γυναίκα, ποὺ ἦταν κατὰ μοῦσῃ, ἐκδικητικὴ και πεισματάρικη, κι' ἔπειτα συλλογίστηκε τις γυναίκες γενικά, ποὺ δὲν εἶνε πράγματι ἔτσι ὅπως φαίνονται στὴν ἀσκή και τότε γιὰ πρώτη φορὰ φοβήθηκε μήπως ή εὐτυχία ποὺ δοκίμασε με τὸ δεύτερο γάμο του δὲν θὰ διαρκούσε και πολὺ...

ΠΕΤΡΟΣ ΡΕΖΕΛΛΟΦ

ΛΟΓΟΓΡΑΦΙΑ

Ο ΗΛΙΟΣ Κ

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΝΟΣ ΣΥΛΛΕΚΤΟΥ

ζωή του Στεφάνου Φαργκό είχε περάσει ήσυχια, θλιμμένα και μονότονα...

Όταν ήταν είκοσι χρόνων, με την παραμικρή έκκληση, με την παραμικρή συγκίνηση κοκκίνιζε σαν κοριτσάκι. Και, μολονότι είχε καρδιά εξαιρετικά τρυφερή, ποτέ ούτε τον έρωτα είχε αισθανθεί, ούτε τη φιλία... Η δειλία του δεν τον άφηνε ν' ανοίξει στους άλλους την καρδιά του...

Έξοδος μόνος, κι' επειδή οι άνθρωποι τον εφόβιζαν, άρχισε να ενδιαφέρεται και ν' αγαπά τα πράγματα.

Ήταν φτωχός κι' εργαζόταν για να ζήσει ως κατώτερος υπάλληλος σ' ένα τεράστιο βιομηχανικό κατάστημα, όπου κάθε πρωί πήγαινε ταχτικά, στην ίδια πάντα ώρα...

Μά, όταν, κατά τις πέντε ή ώρα, τελείωνε τη δουλειά του, ληισμο-νούσε την αποκαρδιωτική μονοτονία της εργασίας του και ξαναρχίζε να ζήσει το δεινό του... Έπαιρνε με άγρο βήμα την οδό των παλαιο-πολείων, κυττάζοντας προσεχτικά τις βιτρίνες τους...

Για ν' απασχολήσει τη ζωή του, είχε γίνει συλλέκτης παλαιών πραγμάτων, τα οποία αγόραζε κατά σωρούς σε τιμές ευκαιρίας. Άγα-παύσε προ πάντων τα παλιά βιβλία και κομφοτεχνήματα, που τ' α-γόραζε αδειάζοντας τις τσέπες του. Τα τοποθετούσε κατόπι με τάξη στη φτωχική κάμαρή του, τα κατέγραφε στον κατάλογό του, τους κολούσε ετικέτες και, μολονότι το πολυτιμότερο απ' αυτά δεν στοιχί-ζε παραπάνω από τριάντα φράγκα, τ' αγαπούσε και τα φύλαγε σαν τρα-γικούς θησαυρούς.

Με την πάροδο όμως των χρόνων, το γούστο του έγινε λεπτότερο, ενώ συγχρόνως ο μισθός του μεγάλωσε. Έτσι μπορούσε τώρα ν' αγοράζει πράγματα ακριβότερα, πραγματικά έργα τέχνης, πλάι στα οποία η πρώτες του αγορές φαινόταναν ά-ξιοι θρόνοι... Μά ποτέ, ούτε για μια στιγμή, δεν σκέφτηκε να ξε-φορτωθεί τα παλιά του κομφοτε-χνήματα για να παραχωρήσει τη θέ-ση τους στα καινούργια. Τα πα-λιά ήταν και τα πιο αγαπημένα του, γιατί κι' αν δεν είχαν καμιά αξία, ήταν με την ύπαρξή τους το διηγόντουσαν τη δική του ζωή, τις πρώτες του χαρές, τη νεότητά του, γιατί, παρ' όλα τα χρόνια, ήταν κι' αυτός κάποτε νέος...

Όταν έγινε τριάντα χρόνων, η επέκτασις του μισθού του τον ά-νάγκασε να πιάσει καινούργιο σπίτι, μεγαλύτερο... Το νέο του σπίτι είχε τρεις κάμαρες, αντί της μιάς που είχε το προηγούμενο.

Η εγκατάστασις του σ' αυτό, εγκαταστάσις όρσιση — γιατί ή-πελόγησε να πεθάνει εκεί, ευχαρι-στημένος από την τύχη του — του στοίχισε δύο μήνες σκέψεων και κόπων...

Ήθελε να ταχτοποιήσει τα πράγματά του έντελως άνογα... Στο τέλος, απέφασε να τα τοποθετήσει σύμφωνα με τη χρονολογική σειρά της αποκτήσεώς τους. Και όταν όλα έμπηκαν με τάξη στη θέση τους, έγραψε τα χέρια του ευχαριστημένως.

Έτσι τώρα, το βράδυ, όταν εγγύριζε στο σπίτι του, κάτω από το θαμπό φως της παλιάς του λάμπας, ο Στέφανος, που δεν είχε ούτε φίλους, ούτε φίλες, και ο οποίος έστρεψε με την ιδέα να μη και να καθήσει σ' ένα καφενείο, ξεπλωνόταν μέσα στην πολυθρόνα του, ά-ναθε την πλά του κι' έβρισκε στοργικά τα βλέμματά του δόλογορά του, στ' αγαπημένα του πράγματα.

Ήταν τότε ευτυχισμένος όσο κανείς. Απολαύσε με τη μεγαλύτερη γλυκύτητα το παρελθόν, γιατί δεν είχε γνωρίσει ούτε μεγάλες χαρές, που να τις νοσταλγεί τώρα, ούτε μεγάλες θλίψεις που η άμνησής των να τον θλίβει. Όλες η περα-σμένες του μέρες ήταν όμοιες και η ζωή του δεν είχε καμιά ιστορία, εκτός από την ιστορία των παλιών του κομφοτεχνημάτων.

Τα κυττάζε, ένα ένα, χωρίς να κοιράζεται ποτέ. Τους μιλούσε και του φαινόταν πως κι' εκείνα του άπαντοδαν στις ερωτήσεις του...

Έτσι, ξάφνα, ένα πιάτο φαγεντιανό του έλεγε συχνά:

— Θυμήσου... Θυμήσου... Βλέποντας έμένα, έν' Απολιτικό ά-πομειώμερο, πονι από δεκαπέντε χρόνια, έννοιωσες για πρώτη φορά να ξεπνάν μέσα σου το γούστο των παλιών πραγμάτων, ή άγάπη των κομφοτεχνημάτων, το πάθος του συλλέκτη... Δεν είχες άπάνω σου παρ' ότρία φράγκα, και όμως τα έδωσες στον πωλητή μου, χωρίς να

Κάθισε στην πολυθρόνα και βυθίστηκε σε σκέψεις...

Επίσης όλα, όλα τ' άλλα κομφοτεχνήματά του, τα οποία σ' αυτά τα χρόνια του διηγόντουσαν την ιστορία του...

Έτσι ο Στέφανος έγερσε, χωρίς ή ζωή του ν' αλλάξει...

Μά, ένα βράδυ, καθώς ο Στέφανος καθόταν μόν' στο σπίτι, ξάφνα ένας περιεργός υπόκοφος θόρυβος έφτασε απ' έξω... Έπειτα άκουσε διαπεραστικές γυναικείες κραγιές, κραγιές κι' απογνώσσεως...

Αποσπασμένος από το καθημερινό του δεινό, ο Στέφανος κι' άνοιξε την πόρτα: πυκνός μαύρος καπνός ανέβαινε από εν' άσυχρόνως έφτασε, καθαρά πειά ως αυτόν, ή κραγιή καιά!... Πυρκαϊά!...

Τό σπίτι ήταν τόσο παλιό, ώστε καμιά έλις σπινθη-ρήσχε. Μά έν' όλοι οι έννοικοι έφρευαν σαν τρελλοί, πω-νούς τα πολυτιμότερα πράγματά τους, ο Στέφανος ξαναγύρι-σε μέριμνα του ήσυχια, έκλειδωσε πίσω του την πόρτα, πέταξε και πήγε και καθήσε στην πολυθρόνα του...

Εκεί, έσκυψε το κεφάλι του, έφερε το χέρι του στο μάτι, έκλεισε τα μάτια του και βυθίστηκε σε σκέψεις... Δυσ' άρανα σε λίγο κυλούσαν στα μάγουλά του... Έπειτα σήκωσε πάλι το κεφάλι του και, ολόντας οσο του, ψιθύρισε:

— Όχι, όχι, παιδιά μου, δεν θά φύγω χωρίς εσάς... δεν μπορώ να σας σώσω όλα, θά πεθάνω μαζί σας... σεις είστε όλη μου ή ζωή... Μά, τί θά κάνω χωρίς εσάς...

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΟΙ ΠΝΙΓΜΕΝΟΙ ΤΗΣ ΜΟΥΡΙΓΑΔΑΣ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΜΑΝΤΕΛΑΙΝ

ΗΝ παράδοσις πού θά σάς διηγηθώ εδώ, μου την άφηγήθηκε και μένα ένας γέρος μυλωνάς απ' τα μέρη της Προβηγκίας. Είπε ή ιστορία των κατοί-κων ενός χωριού, πού λεγότανε Μουριγάδα.

Οι Μουριγαδινί ζούσαν πολύ καλά, κατά τα άλλα. Ένα μονάχα δεν είχαν: Νερό. Ούτε στά-λα... Καί, για να πάρουν μιά στάλα νερό, ήσαν άναγκασμένοι να πάνε ως μιά λεύγα μακριά, σ' έ-να έλος, όπου δεν έβρισκαν παρ' ένα νερό κίτρινο, βρόμικο, πού έφε-ρε φορτωμένα με τα άσκα, δλόκληρο το χωριό σηκώνονταν στο πόδι. Καννάς, κακό, για να γεμίσουν έναν κουβά ή κι' ένα ποτήρι μονάχα νερό.

— Δεν είχε ζωή αυτή, μά τί να κάνουμε... Έλεγαν κάθε τόσο οι Μουριγαδινί.

Ός κι' ο Θεός φαίνεται πως είχε καταραστή τους Μουριγαδινούς. Χρόνα και χρόνια είχαν περάσει χωρίς να βρέξει. Η γή είχε αποξη-ραθεί, κι' οι άνθρωποι μαζί με τη γή. Οι κακόμοιροι έφτασαν στο ση-μείο να μη μιλάνε πειά, για να μη στεγνώνη το στόμα τους...

Τέλος, μιά μέρα πού οι Μουριγαδινί είχαν μαζευτεί σε συμβούλιο για ν' αποφασίσουν τί έπρεπε να γίνη με την κακοτυχία τους, και ο κα-θίνας έλεγε το κοντό του και το μακρό του, ο μάτοριπα - Σαντρού πε-ταχτηκε άξαφνα ανάμεσα τους και είπε:

— Θέλετε να σάς πω έγώ πως θά βρούμε νερό; Έμπρός, κάνετε Μοι το σταυρό σας!

Οι Μουριγαδινί, πού έκτιμούσαν πολύ τα λόγια του μάτοριπα - Σαν-τρού, άρχισαν άμέσως να σταυροκοπούνται.

— Μαρόδο! είπε αυτός. Άκούστε με τώρα. Τό πράγμα είναι πολύ ά-πιά. Πρέπει να σκάψουμε ένα μεγάλο, πού μεγάλο λάκκο, και να περιμένουμε έπειτα όσπου ο καλός Θεός να μας στείλν το εύλογημένο νερό του, τη βρο-χή...

Οι Μουριγαδινί κυτάχτηκαν άνα-μεταξύ τους, καταγοητευμένοι με την ιδέα του μάτοριπα - Σαντρού. Κι' όλοι έλεγαν:

— Έχει δίκιο, έχει δίκιο... Να σκάψουμε έναν μεγάλο λάκκο...

Απ' το περιστατικό αυτό μπορεί κανείς να καταλάβη την έξυπνάδα των κατοίκων της Μουριγάδας. Όσοστό το λάκκο τόν άνοιξαν. Όλόκληρο το χω-ριό δούλεψε γι' αυτό... Ήταν ένας λάκκος όλοστρόγγυλος, καλά καθαρι-σμένος, τόσο όμορφος, ώστε το νερό θά έγχαριστούσαν μονάχο του να πέση εκεί μέσα. Όλα καλά, μά το νερό;...

Τότε οι Μουριγαδινί άρχισαν τις λιτανείες. Μπροστά ο παπάς και πίσω όλοι το χωριό, με τα έξαλτρυνά και με τις λαμπάδες. Έπ' δύο όλόκληρες βρομάδες όλα τα περιώροα άντηχού-σαν από τις ψαλμωδίες πού έψαλαν οι Μουριγαδινί, έν' έκαναν τις λιτανείες τους. Ό δήμαρχος ο ίδιος της Μουριγάδας κρατούσε στα χέρια του την κούπα με τόν άγιασμό, και βάδιζε όλοένα, πρόσευχόμε-νος στον άγιο Πετρονίνο, τόν προστάτη του χωριού. Έξ' άλλου, δεν είχαν άφήσει πειά άγιο για άγιο οι Μουριγαδινί. Δός του και λιτα-νείες στον καθέναν ξεχωριστά...

Όσοστό ή μέρες περνούσαν και νερό δεν έχότανε. Μά οι Μουρι-γαδινί δεν άπελπιζόντουσαν. Όλο κι' έβρισκαν κάτι για να δικαιο-λογήσουν κάθε τόσο το πράγμα: Ό άγιος Αίγυοντίνος σίγουρα θά ή-ταν άρρωστος ή μέρα πού έκαναν τη λιτανεία του και δεν μπόρεσε να τούς βοηθήσει ή κακομοίρησ... Ό άγιος Κλωδίνος πάλι ήτανε διη-κήνη την έδομάδα στην Καμάργα, όπου γινόταζε ή έκκλησία του...

Μουρώ ν' ήζω μόνος μου... Άφού ή είμαρμένη σάς καταδικάζει, τό χτυπήμα της άς χτυπήσει κι' έμένα... Η φωτιά έντωμεταξύ άνέβαινε όλοένα... Βρισκόταν πειά στο κέντρο του κτιρίου, τρομακτική, άκατανίκητη...

Πορκαϊάτος, ο Στέφανος περίμενε έπ' μιά ώρα... Έπειδή ή κα-πνός έν έπνιγε, άνοιξε ένα παράθυρο... Άμέσως, από τό όρόμο, όλοι φώναξαν με τρόμο, βλέποντας αυτό τόν άνθρωπο πού ήταν καταδικασμένος εις θάνατον...

Μά ο Στέφανος δεν ένδιαφερόταν καθόλου για τούς ανθρώπους πού όποτε τούς ήξερε καν... Σεχρέμασε από τόν τοίχο την εικόνα της Μαρίας, την έκτίταζε τρυφερά κι' έπειτα της έβριζε ένα τρυφερό βλέ-μα αποχαρτισμένο...

Έξωρα ένας τρομερός πάταγος άκούστηκε και τό σπίτι κατέρ-ρενε... Φυγόδην μίγδην, μαζί με τα έπλάτα, ο Στέφανος βάφτη-κε κάτω από τα έρείπια...

Πέθαναν μαζί, και ή ψυχή του ανθρώπου πέταξε μαζί με την ψυ-χή των πραγμάτων...

MAURICE MONTÉGUT

Σεχύθησαν από τούς πέντε δρόμους, με τρομπέτες και πιαύζες...

Κι' όλο και βρισκότανε όλλοι άγιοι στο καλαντάρι, για να εξακολου-θήσουν οι Μουριγαδινί τις λιτανείες τους...

Την τελευταία μέρα, ήταν ή σειρά του άρχαγγέλου Μιχαήλ. Οι Μουριγαδινί έκαναν και πάλι τη λιτανεία τους, και τό βράδυ τσουγκρι-σαν τα ποτήρια με τό κρασί στην ύγεια του άρχαγγέλου. Έπειτα ο καθένας τους τράβηξε για ύπνο. Ό ούρανός ήταν καθαρός, τα άστρα έλαμπαν ψηλά...

Ήρθαν τα μεσάνυχτα... Ένώ όλοι κοιμόνταν, μόνο ή Μπωνωδέ-τα ή προκομένη δεν είχε κοιμηθεί ακόμα, γιατί περίμενε τόν καλό της. Γι' αυτό τό πήρε είδησις πρώτη:

— Αί, σάμπως να βρέξει, μου φαίνεται...

Κι' ξάφνα, μπουμ, μπανταμπουμ, βρόντηξε στόν ουράνο... Ά στραπές, κερανοί, κοσμοχαλασιά... Και μιά βροχή άρχισε να πέφτει, ένας κατακλυσμός, πού έλεγες πως είχε φτάσει τό τέλος του κόσμου...

Σ' όλο τό χωριό, πέρα ως πέρα, τα παράθυρα άνοιξαν, κεφάλια προ-βάλλαν κι' έπειτα αποτραβιόντουσαν πάλι και τα παράθυρα ξανάκι-ναι με όρμη, με κρότο. Φωνές, σούσουρο, κακό, μέρα σ' όλα τα σπι-τια. Θά πίνανε, έπ' τέλους, θά χόρταιναν νερό, θά λουζόντουσαν όλοι, παιδιά, σκυλιά, θά πλύνανε κι' αυτοί μιά φορά τα τσανάκια τους...

Τώρα πειά ο μεγάλος δρόμος του χωριού είχε γίνει σωστός χειμα-ρός και οι Μουριγαδινί άρχισαν κιάλας να φοβούνται:

— Φτάνει πειά, άγιε άρχάγγελε, φτάνει... Έτσι, να χαρής την ύγεια σου... φώναζαν.

Μά ο άγιος δεν άκουε κι' ή βροχή εξακολουθούσε, όσπου, σε δύο ώρες λιγότερη πειά. Τότε οι Μουριγαδινί ξανάπεσαν να κοιμηθούν και, την άλλη μέρα, πρωί - πρωί, βρέθηκαν όλοι στο πόδι...

— Η βροχή είχε σταματήσει και ή πρώτη σκέψη πού κατέβηκε σ' όλους ήταν: «Πά-με γρήγορα στο λάκκο!»

Σεχύθησαν από τούς πέντε δρόμους, με τρομπέτες και πιαύζες, με τρομπέτες και πιαύζες και, όλοι μαζί, τράβηξαν για τό λάκκο, πού ήταν λίγο έξω από τό χωριό. Στο όρόμο, χά-χανα, χωρατά... Μονάχα ο παπάς άκο-λουθούσε κάτω συλλογισμένος όλο αλ-τό τό χαρούμενο πλήθος.

Τέλος, διέκριναν από μακριά τό λά-κκο... Τό λάκκο, πού άστραφε κάτω από τις άγρίδες του ήλιου, γεμάτος ίσαμ' έ-πάνω νερό...

Όλη ή Μουριγάδα έβγαλε τότε μιά κραγιή χαράς.

Η Μπωνωδέτα, ή προκομένη, πού έτρεχε πού μπροστά απ' όλους και πού διηύοσε τρομερά γιατί είχε γελήσει πολ-ύ, πετάχτηκε πρώτη κι' έπεσε στα γό-νατα για να πη. Μά, έτσι όπως έσκυψε, είδε άξαφνα μέσα στο νερό ένα μαύρο όγκο. Κύτταξε καλύτερα, κι' άξαφνα ή φωνή σοφίστηκε χαίρει λιτότητα...

Όταν οι Μουριγαδινί πλησίασαν κι' αυτό, χορός ιδρώτας τούς έλασε.

— Α, Παναγία μου!... Ένας πνι-γμένος!...

Κι' αληθινά, ήταν ένας πνιγμένος μέσα στο νερό, ένα κομμάτι που σμένο, πορσιωπό...

— Μωρέ! άκούστηκε τότε μιά φωνή μέσα από τό πλήθος Μωρέ, αυτός έδω δεν είναι ο Μισόλ;...

Ήταν, αλήθεια, ο Μισόλ, ένας τσιπάνος πού του είχε στύψει το καθημένο, κι' όλο έλεγε και ξανάλεγε πως αυτή ή ζωή δεν άξιζε να τήνέ ζή κανείς. Είχε βροή, φαίνεται, ευκαιρία τώρα, με τό νερό πού είχε μαζευτεί στη γούνα, κι' έπεσε μέσα. Μά, ύστερα απ' αυτό, παρατήρησαν και κάποιον άλλον:

— Μωρέ, ο Ζακίλ!...

Ήταν ο Ζακίλ, πού είχε μιά γυναίκα διεστραμμένη. Κι' αυτός εί-χε έπωφεληθεί απ' τη νεροποντή για να βάλν τέλος στη ζωή του...

Κι' έτσι, απ' αυτόν είδαμ' έναν άλλον μέσα στο νερό, κι' έπειτα κι' έ-ναν άλλον ακόμα!... Δώδεκα όλοι όλοι είχαν πει κι' είχαν πέσει μέσα στη γούνα για να πνιγούν!...

Οι Μουριγαδινί στεκόγονταν, οι άμοιροι, εκεί μπροστά στο τόσο νερό, και ήταν να τούς λυπάται κα-νείς. Τό νερό ήταν πολυπόνο, κανείς δεν θά μπορού-σε να πη, μά όποτε τόσο δύ, ούτε μιά μονάχη σταλιά...

Κι' έτσι, γι' αυτούς τούς δώδεκα μοιρούς, οι Μου-ριγαδινί έμειναν και πάλι με ξηρή τη γλώσσα.

Αυτή είναι ή ιστορία των πνιγμένων της Μου-ριγάδας, όπως μου τη διηγήθηκε ένας γέρος μυλο-νός απ' εκείνα τα μέρη. Κι' είναι αληθινή, όπως φαί-νεται...

ΖΑΝ ΜΑΝΤΕΛΑΙΝ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ - ΠΟΣΤΑΛ

Η υπό των αναγνωστών μας αποσπασμένη συλλογή και μη συνοδευόμενη υπό δικαίωματος κρίσεως εκ δραχμών πέντε δεν λαμβάνεται υπ' όφιν.

Θ. Νικατόν, Θεσσαλονίκη. "Οχι χρήσιμα αυτά. Σ. Μ. Σ. Ένταυ-
θα. Τα ποιήματά σας όχι επιτυχές. Πολύ κοινό. Α. Μπάσταν, Κόμην.
Για τα καλά σας λόγια πολλά ευχαριστώ. Το διήγημά σας όχι καλό. Κακά,
άτεχνα γραμμένο πρώτα πράτα. Διαβάστε "Ελληνες διηγηματογράφους. Χρ.
Μαυρίδην, Κόρινθον. "Οχι επιτυχές το ποιήμα σας. Ίδου τα δύο πρώτα
τετράστιχα:

"Όπότεν ή μελανόπτερος νύξ
τόν αστροκέντητον μανδύαν της ρίξης
κι' ή φωνή του γκωγών άκουσθή
κι' ό τσοπάνος πάσση στά βουνά να σφυριζή,
Τότε και με στην ψυχή μου γεννάται
ένος πόθος μιά έλπίδα χρυσή
και στο στήθος μου τότε ξεσπάνε
άθελα μαύροι πλείστοι λυγμοί...

Διαβάστε "Ελληνες ποιητές. Θα ήθετε τουλάχιστον τί είναι ποιήσις. Γ. Ι. Β.
Κάλυμνον. Ευχαριστούμεν για τα καλά σας λόγια. Το ποιήμα σας όχι επι-
τυχές. Άφου όμως πρόκειται να... λάβετε δι' αυτού όπισω την καρδίαν σας,
τε δημοσιεύουμε έδώ και εύχόμεθα να σας την αποστείλιν ή σκληρά, ή όποια σας
την επιπρέ... συστημένην, έν καλή καταστάσει, άσπραπατοόριστη. Ίδου οι
στίχοι:

"Ε-φυγες, άγάπη μου, μακριά στά ξένα,
Φ-εύγεις και μ' άφινεις μόνο στά περιφρονήμένα.
Υ-ψιστον προσκυνώ να σ' έχη εδνυχισμένη,
Γ-ιατί σ' έβλεπα πάντα δυστυχισμένη,
Ε-χεις παρμένη την καρδιά μου,
Σ-τείλε την, μαζί με τα
(φιλία μου).

Α-γάπησα μόνο ξένα, ψυ-
(χή ποθητή,
Γ-ύρνα πίσω και μνή με τυ-
(ρανής.
Α-χ! έδω μ' άφινεις έδώ
(δυστυχισμένο,
Π-όσον τον άλλον θα κάνης
(εδνυχισμένο;!
Η-σούν και σν, καμιά φο-
(ρά πιστή.

Μ-ά τώρα τα περασμένα δεν
(τά θυμάσαι;
Ο-ταν μου λέγατε φεύγω
(μην με ξεχνάται;!
Υ-πό το φώς του φεγγα-
ριού στην άγκαλιά σου να
(κοιμάμαι;

Ι. Βαρώνον, Ρέθυμνον.
Μας γράφετε στην έπιστολή σας:

"Αγαπημένο μου "Μπουκέτο",
Έβγα από καιρό μιά επιθυ-
μία, να έγραφα κι' έγώ κάτι
στά άνθοπαρτα κηρία των
σελίδων σου. Γι' αυτό αγαπη-
μένη μου παρηγοριά σου στέλ-
νω τον τελευταίο μου "Πόθο",
την τελευταίαν μου έπιθυμίαν,
και αν μιν κρίνουν τους στί-
χους μου καλούς οι κριτικοί
σου, μιά νέα έλπίδα μισοαναμ-
μένη θα φωτίση τις σβυσμέ-
νες, στά σωθικά μου, κ.τ.λ.

Δυστυχώς το τραγούδι σας δεν είχε
επιτυχές. Διαβάστε "Ελληνες ποιη-
τές. Αγγ. Β. Στον Μπου-
κέτο αλά τριβό, Αμνην. Σας ευ-
χαριστούμε θερμός για τα καλά
σας λόγια. Φ. Μ. Πάτρης, "Ανατο-
λή τα σταλέντα. Μα τί θέλετε
να ήπτε; Κ. Λέκκαν. Οι στίχοι
σας όχι απολύτως καλοί. Δείχνουν,
όσοσο, πως μπορείτε να γράφετε
καλύτερος, με λίγη προσοχή. Γο-
ρις βισούλη. Τζών Μπουλά. "Ο-
χι επιτυχές. Μ. Κορμούλην.
Ένταυθα. Έκ των ποιημάτων σας,
πλ. καλό το "Τό Πόνε μου. Μα
θέλει κάποιο διόρθωμα. Διαβάστε
το προσεκτικά και διορθώστε το,
κυρίως στις έννοιες. Το ξαναστείλ-

νετε και γράφετε πάλι: "Δικαίωμα κρίσεως έστάλη". Χ. Βενιέρης,
σαλονίκη. "Οχι χρήσιμα. Πάντως ευχαριστούμεν. Γ. Αγαπώνη,
τρας. Το ποιήμα σας όχι επιτυχές, παρά το βαθύ αίσθημα που το
ζει. Γ. Λοκρέν. Σεραφείμ Ιδού, Κων/πολη. Το ποί-
μα όχι επιτυχισμένο. Πρωτόλειον. Διαβάστε και γράψτε, χωρίς να δημοσιεύετε
δημοσιεύσετε τα έργα σας. "Ετσι θα μπορούσατε να δημοσιεύσετε
επίολογο. Ν. Θεοτοκάτον, Κόρινθον. Το διήγημά σας όχι επι-
τυχές. Προσεκτικό γράψιμο και κάποια τέχνη φυσικά στην άρτι-
στού. "Αλέξ. Η μετάφρασις όχι επιτυχής. Είπε πολύ δύσκολο
μεταφράσει κανένας επιτυχώς ένα έξοτο ποιήμα, όταν μάλιστα δεν κατα-
ψει στίχους. Ι. Ταρτσίνην, Καβάλλον. "Οχι χρήσιμα. Γ. Π.
σαλονίκη. Πρόκειται για το 1821 ή για το 1921; Στο γράμμα
και τις δύο χρονολογίες. Μάρθον Ροδίτη, Θεσσαλονίκη. Έν-
ταυθα. Είπε πολύ δύσκολο να γράψω με θερμώς για τα ευγενικά λόγια σας. Το διήγημα γρηγορά-
δειναι πως έχετε να γράψετε, κι' αυτό είνε σπουδαίο. Γράψτε
για, προσεκτικά, καθαρά, χωρίς φοβρία. Δόν Ζουάν, Κα-
θηγητής. Το διήγημά σας όχι απολύτως καλό. Δείχνει πως
το, διαβάστε, διαβάστε, διαβάστε... Κ. Ν. Άδελαιδον.
Οι στίχοι σας άτεχνοι. Σ. Σεθόνη. Ένταυθα. Είπε τόσο
πιστολή σας, ώστε δεν μπορούμε παρά να σας απαντήσουμε με την
κρίνειαν: Τα ποιήματά σας λοιπόν όχι καλά. Μη γράψετε στίχους. Σ.
τεινόπουλον. Κρικκούκι ("Ηλέας). Στέλνετε ότι θέλετε ή
λετε. Δικαίωμα κρίσεως έχω. 5. Το φύλλο ή το αγοράζετε ή έγγρα-
φούπη. "Όπως σας άρέσει τέλος πάντων. Πάντως πρέπει να έχετε
Ότι, για να δημοσιεύη κάτι στο "Μπουκέτο", πρέπει να είνε άπο-
Σ. ο φ. Γ. Ραμμένον. Ένταυθα. Ευχαριστούμεν για τα καλά σας
Οι στίχοι σας όχι καλοί. Β. Κ. Λ. Άγρινιον. "Οχι χρήσιμα. Σ. Π.
Πρέβεσαν. Το διήγημά σας όχι απολύτως καλό. Δείχνει πως
γράφετε. Η άσχημος είνε στυλ. "Αποφύγετε τις πολυλογίες, και
σας συμβουλεύουμε να εξακολουθήσετε γράφοντες. Αλλά με έλλει-
Μέναν, Χαλκίδα. Να σας γράφουμε τις έλλειψεις του διήγημα-
Μα δεν έχει άπο- έλλειψεις. Είπε στο σύνολο του άνευχο
Σταμάτιου. "Αλεξανδρινά. "Οχι χρήσιμα. Πάντως σας εύχου-
θερμώς για το φιλικό σας ενδιαφέρον. Ν. Τσίγγαν, Πολύγρο-
στούμεν. "Οχι χρήσιμα. Ίνκόνγνωτο. Το ποιήμα σας με τον τόπο
άρκετα καλό και το δημοσιεύουμε έδώ:

Όέλω σάν έρθη ό Θάνατος για πάντα να μου κλείση
τά μάτια, να μ' άγγίση ανάλαφρα απαλά
σάν χάιδεμα να μού φανή Κενού ποδρά ποθήτη
σ' όλη τη ζήση, αλλοίμονο! και τώνκρησθ βαθεί.

Όέλω να μοιάζη ό Θάνατος στην έρη του με Κίον
τότε που παρακλητικώς μου μίλαγε γλυκά,
να γελαστώ και να θαρώ πως είνε πλάσμα όντικ
να τρέξω άπάνω του γοργά ζητώντας τη χορή.

Κι' ένα φιλί άντι "Εκνευού πολύ γλυκό να δώση
στο πικραμένο στόμα μου — πρώτο μιά κι' ύστερ-
μέ χαμογέλιο άγγελικό νάρθη να με ζυγώση.

"Όμοιος μ' Αδόντ ό θάνα-
(την άγκαλιά τ' έ-
να με φωνάζη τίτ' έ-
(χρόνια λη-
τ' άγκαλιάσας του, έ-
κι' έκεί ή ψυχή

Κατάδικον. Μη
ρεξηγίτη για την κακο-
Κακή η κακοποία, με
γμένη. Μας έβαν.
από στα χείλη, και
τος τα τραγούδια σας
το έλάττωμα: Είπε γρηγο-
γλώσσα νεκρή πιά για
ποι. Γιατί δεν γράφετε
δη: "Ακούστε τη συ-
και συγκρατείτε. Π.
Γόθειον. Το ποιήμα σας
Ίδου τό α' τετράστιχο:

Γιατί βογγάς άγία
στον ύπνον που κοιμά-
Γιατί δεν βλάνεις όνει-
ρο;

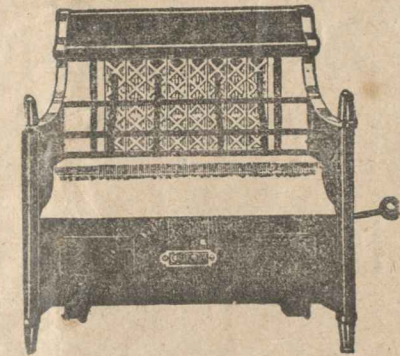
Γιατί; Ποιον θυμά-
σαι;

Μη γράφετε στίχους
πρώτα. Μπορείτε Μ. γ.
α να έν Κοζάνη. Το
σας όχι επιτυχές. Γ. Ν.
να. Καλάς. Το ποί-
μα όχι καλό. Για να
θάρος και να της α-
θυμάσαι τον γάμο
το δημοσιεύουμε. "Ας
και άς... συμφορη-

"Όλο μαζί της βόλτα
και όλο συζητάω,
ντροπή μου έχεται
πως την αγαπώ.

"Αποραϊζώ στέκιμα
θάρος, έπιμονή σ'
έν τούτοις αυτή το
και γώ δεν ήμπα-
(α-
τις

Τί να της κάμω, δεν
να μού τό πη α-
διότι έγώ άδυνατώ,
μέ πιάνει συστολή!

ΘΕΡΜΑΣΤΡΑΙ
ΛΑΜΠΑΙ - ΚΟΥΖΙΝΑΙ

Ίδωρα σιδερώματος, Θερμοσίφωνες
εξασφραγμένης βενζίνης και πετρελαίου
μεγίστης οικονομίας και άπολύτου
άσφαλείας του μεγαλύτερου και τελει-
τέρου εργοστασίου του κόσμου.

COLEMAN
Δ. Γ. ΔΟΥΖΙΝΑΣ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ

Όδός Περματζόγλου άρ. 99 ΜΕΓΑΡΟΝ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ

(έναντι Τραπεζών Λαϊκής και Ίονικής)

ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α. Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 28β ΤΗΛ. 58-67

Η ΩΡΑΙΩΤΕΡΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

ΧΑΡΤΟΥ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ

ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΝ

ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΙ ΤΑΠΗΤΕΣ

BIBELOTS, ΛΑΜΠΑΙ ΚΡΕΜΑΣΤΑΙ

ΚΑΙ ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΟΙ

ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΙΣ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ

ΤΟΥΣ ΦΥΜΑΤΙΚΟΥΣ

ΑΡΡΑΒΟΝΕΣ

"Ετοιμοι και επί παραγγελία. Τελευταίος μέδας, στενές και
πευπέ. (Κακατιών 18, ήγγυμέναι, δράμα 3 και με το ένο-
ματεπώνυμον έντός).

ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΜΑΣ ΘΑ ΤΑΣ ΕΥΡΕΤΕ

ΑΝΤΙ ΔΡΑΧ. 420 ΤΟ ΖΕΥΓΟΣ

ΑΔΑΜΑΝΤΟΥΔΕΙΟΝ ΙΩΣΗΦ ΣΤΕΛΙΟΥ & ΘΑΝ. ΖΕΡΒΑ

Όδός Άπελλου 3 και Λυκούργου

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΝ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

ΚΑΛΕΦΛΟΥ'ΙΝΤ
ΥΓΙΕΙΣ ΚΑΙ ΑΣΘΕΝΕΙΣ
ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

ΑΝΑΝΕΩΝΕΙ όλα τα στοιχεία του
οργανισμού, ΑΠΟΚΑΘΙΣΤΑ τας δυ-
νάμεις και την ύγείαν, ΚΑΝΟΝΙΖΕΙ
την λειτουργίαν των οργάνων και άπο-
μακρύνει διαδόν το σφικτόν δξυ και
όλους τους δηλητηριώδεις χυμούς, οι ό-
ποιοι προξενούν άσθενείας, άδυναμίαν,
άνακνότητα και πρόωρον γήρας.

Κατόπιν της θεραπείας με το φάρ-
μακον «ΚΑΛΕΦΛΟΥ'ΙΝΤ», εξαλεί-
φονται: ή νευρασθένεια, ή άδυσθε-
σία, ή κόπωση, και ό άσθενής ή ό ά-
δύνατος άνατά άκμαίως δύναμει.

Τό φάρμακον τούτο έτυχε των με-
γαλειτέρων βραβείων εις τας ΕΚΘΕ-
ΣΕΙΣ των Παρισίων, Λονδίνου, Βου-
ξελλών, Φλωρεντίας και Ρώμης. Οι έ-
παθμούντες να πληροφορηθούν, δεν έ-
χουν παρά να γράψουν εις την κάτωθι
διεύθυνσιν και να λάβουν

ΔΩΡΕΑΝ

τό ειδικόν επιστημονικόν βιβλίον, εις
τό όποιον δίδονται όλα αι σχετικαί ια-
τρικαί εξηγήσεις. Θα λάβουν ΔΩΡΕΑΝ
τό βιβλίον, έλληνιστί γραμμένον
με τον τίτλον: Η ΣΩΜΑΤΙΚΗ ΚΑΙ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ.

Ζητήσατε τό βιβλίον ΔΩΡΕΑΝ, γρά-
φοντες εις την έξης διεύθυνσιν:

Παύλον Α. Περγόλου, 11, όδός
Άριστοτέλους, Άθήναι, Γραφ. 14.

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΜΕΤΕ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ;

Να βάψετε μόνη Σας τά περ-
σινά Σας φορέματα με Γερ-
μανικής βαφής μάρκας

ART

και θα γίνουν έντελώς και-
νούργια.

Αι βαφαι ARTI πωλούνται
εις τας Φαρμακείας και τας
Έμπορικας τας συνεικίς σας
εις 60 μοντέρνους χρωματι-
σμούς.

Γεν. Άντιστράτης:
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Άθήναι,
Λέκκα 21α.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΡΑΔΙΟΦΩ-
ΝΟΝ «CONCERT»

άποδίδει εις άφάνταστον έν-
τασιν και διαύγειαν και
στοιχείει λιγώτερα άπό ό,τι
ένος καλός φωνογράφος.

Τό ραδιόφωνον «CONCERT»
είναι ή άπαράμιλλη συντρο-
φος κάθε σπιτιού.

Πωλείται: Γραφείον
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Άθήναι.

Λέκκα 21α.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ εις τμήν πραγμα-
τικής έντασις τά κάτωθι οδοντοστοι-
χά μηχανήματα: 1) Ένα τοίχο ήλεκ-
τρικόν χειρουργείου RITEN, και 2)
Ένα τοίχου ήλεκτρικόν DENTAL,
αμφοτέρω έν άρίστη καταστάσει. Πλη-
ροφορία όδός Κορνη 5, γ' όροφος,
γραφεία Π. Α. Ε. Κ.

ΤΟ ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΟΝ ΕΙΣ ΣΥΛΛΟΓΗΝ
ΤΟ ΕΝΗΜΕΡΩΤΕΡΟΝ ΕΙΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ ΚΑΙ ΖΑΜΠΑΚΗΣ

ΟΔΟΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 57 - ΑΘΗΝΑΙ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΓΕΝΙΚΟΣ ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ, τῶν ὅπο τῆς συστάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου πρὸς τὴν ἀναγωγὴν ἐκτελεστικῶν καὶ ὑποχρεωτικῶν ἐν ἐμπνεύσει ἀντικειμένων βιβλίων.

ΕΝΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΝ ΔΡΑΧΜΑΣ : Διαθέτομεν πρὸς ἀγορὰν βιβλίων μεταχειρισμένων.

ΤΜΗΜΑ ΠΑΡΑΙΓΕΛΙΩΝ : Πρὸς προμήθειαν τοῦ παγκοσμίου βιβλίου παρεχόμενου τεύτου εἰς τὴν ἀγοράσαν αὐτῶν τῆς ἀναγραφειμένης τιμῆς.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ : Πλήρη βιβλιογραφίαν τῶν τελευταίων ἐκδόσεων, ὡς καὶ κατάλογον τῶν ὑπὸ ἐκδόσει ἐντέως τῶν προσεχῶν ἡμερῶν ἐκδομένων βιβλίων τῆς παγκοσμίου πνευματικῆς παραγωγῆς.

DEMANDEZ : La bibliographie complète, demandez aussi la bibliographie des livres qui se préparent et qui paraîtront dans quelques jours.

ASK FOR : The complete bibliography of the last English books.

ASK FOR ALSO : For the catalogue of the forthcoming books.

ΚΑΛΑΙΣΘΗΤΙΚΑΙ Βιβλιοδετικαὶ ἐργασίαι.

ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ Ἡ πρώτη μὲν ἐκδοσις. Ἀμέρ. Κωνστ. Ὁ Ἱππευρῆτης κείμενον, σχεδὸν μετὰ ἀξιολογίου.